

Aswoensdag

22 februari 2023

1^e lezing Joël 2, 12 -18

2^e lezing 2 Kor. 5, 20 – 6,2

Evangelie Mt. 6, 1 – 6. 16 - 18

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Nog kort geleden hebben wij op een Zondag in de Mis de woorden van Jezus gehoord: "Mozes heeft u gezegd 'zus en zo' maar Ik zeg u..." en dan komt er iets wat ver boven onze verwachtingen en vaak zelfs boven onze mogelijkheden uitgaat. Mozes heeft u gezegd: "gij zult niet doden, maar Ik zeg u; gij zult zelfs niet boos worden op een ander". En deze woorden van Jezus; "maar Ik zeg u..." zijn bedoeld om ons bewust te maken van de Nieuwe Werkelijkheid waarin wij leven. De nieuwe werkelijkheid die Hij zelf in persoon is. En die Hij door Zijn dood en verrijzenis in deze wereld wil verbreiden. De Blijde Boodschap van Zijn aanwezigheid. De Blijde Boodschap van ons die kinderen van God zijn, kinderen van een hemelse Vader.

Zo zendt Hij ons in deze wereld: "Gij zijt het zout der aarde, gij zijt het licht van deze wereld!". Dat wordt gezegd tot u, tot ons. Het zout der aarde, het licht van de wereld. Maar als wij even nadenken, beseffen wij maar al te goed dat deze roeping, deze zending in ons leven toch vaak heel erg onvoldoende vervuld wordt. Dat wij niet beantwoorden aan die hoge roeping en zending. Dat wij niet leven in die nieuwe werkelijkheid, dat wij niet leven als kinderen van God, dat wij niet leven onder de zorg van een Vader, maar nog steeds als angstige kleine mensen ons vasthouden aan onze eigen mogelijkheden en houvasten. Dat zijn onze zonden. Dat is iedere keer opnieuw de constatering dat wij niet beantwoorden aan deze realiteit van Christus heel concreet in ons leven. Dat wij niet beantwoorden aan Zijn wens, Zijn verlangen om door ons een blijde boodschap in deze wereld te verkondigen.

De grote remedies voor onze zonden zijn al in het Oude Testament genoemd en zijn, heel traditioneel: de aalmoes, het gebed en het vasten. Goed doen voor de ander. Bidden tot de hemelse Vader. Vasten ofwel iets loslaten van wat ons houvast geeft. Maar niet zoals de schijnheiligen en ook hier vinden wij drie tegenstellingen: "zij doen het zo, maar u moet het zó doen", "zij bidden zo, maar u moet zó bidden". Ook hier een tegenstelling om *niet* te leven volgens de oude maatstaven zoals we het altijd al gedaan hebben, zoals we denken dat het hoort, zodat we een min of meer fatsoenlijk Christelijk leven kunnen leiden. Er wordt van ons iets heel anders gevraagd. Een heel andere manier van goed zijn voor elkaar, een heel andere manier van bidden, een heel andere manier van vasten. Want op de ene, oude manier hebben wij ons loon al ontvangen, dan zien mensen naar ons op, dan kunnen we onszelf op de schouders kloppen; "dat hebben we goed gedaan, we hebben ons best gedaan, we zijn weer braaf geweest". Dan hebben wij ons loon al ontvangen. Maar *als gij een aalmoes geeft, als gij bidt, als gij vast, vast en bidt en weest goed voor elkaar, zoals uw Vader, die in het verborgene ziet.*

In het verborgene; wat zou dat kunnen betekenen? In het verborgene. Vanuit het verborgene, enerzijds, niet vanuit ons eigen menselijke denken, niet vanuit onze eigen maatstaven. Maar vanuit de nieuwe maatstaven die Jezus zelf ons gebracht heeft en die Hij in persoon is en die Hij heeft voorgeleefd. Iets heel nieuws – op een andere manier goed doen, niet naar onze maat, maar naar Gods maat. En ook in het verborgene om naar God terug te keren, om naar God terug te keren, om onszelf opnieuw in Zijn handen te leggen. Om onszelf los te laten, om alles los te laten wat wij zo graag hebben en waarvan wij denken dat wij het nodig hebben. Om onszelf zó aan God te geven dat we tonen niet meer bang te zijn voor de dood, niet meer bang te zijn voor de mensen, niet meer bang te zijn voor onszelf. In vrijheid, openheid, zekerheid dat Hij ons het loon zal geven. Dat Hijzelf ons Grote Loon zal zijn, het loon voor het Geloof, het loon voor onze Hoop, het loon voor onze Liefde.

Wij beginnen aan deze zo belangrijke tijd van het Kerkelijk jaar, van ons Christen zijn. Dierbare broeders en zusters. Wij zijn Christenen, andere mensen, wij zijn het zout der aarde. En als wij, het zout der aarde, dat niet meer zijn, dan betekenen wij niets meer. Dan is onze aarde verloren. De Heer schenkt ons deze tijd om vandaag opnieuw die stap te doen die wij in de Paasnacht zullen bevestigen. De stap naar de Heer, de stap los van alles wat ons tegenhoudt om aan Hem toe te behoren, in het besef van onze zondigheid en in het besef ook dat Hij het ons in handen zal leggen. Zoals Hij zichzelf in deze Eucharistie in onze handen zal leggen. Laten wij daarop een volmondig amen zeggen: ja zo is het, zo wil ik het. Amen